

Arrest

nr. 326 420 van 9 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H.L.S. LEUNG
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat H. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) in Pitalito in het Colombiaanse departement Huila. U heeft eerst een opleiding tot verpleegkundige gevolgd en daarna een studie om de functie van politieagente in het gevangeniswezen te mogen uitvoeren. U werkte meer dan 22 jaar bij het Instituto Nacional Penitenciario y Carcelario (hierna INPEC), het nationaal instituut voor het gevangeniswezen van Colombia. U had de rang van "dragoneante", wat bewaking van de gevangenis inhoudt. Uw takenpakket omvatte o.a. het bewaken en overplaatsen van gedetineerden, inbeslagnames van verboden middelen en fouilleringen. U begon in 2001 te werken in de gevangenis van La Ceja, daarna werkte u 16 à 17 jaar in de mannengevangenis van Pitalito. In 2014 studeerde u af als licentiaat in de psychologie. In 2020 vroeg u een overplaatsing en u werkte van 2020 tot 2022 in de vrouwengevangenis van Risaralda.

Uw vader is overleden en uw moeder woont in Pitalito. U heeft een zoon C.(...) A.(...) en een dochter A.(...) S.(...). Uw dochter is samen met u naar België gereisd en uw zoon woont al 7 à 8 jaar in Mexico. U heeft een zus en twee broers. Uw zus en oudste broer wonen beide in Pitalito en hebben respectievelijk de functie van advocate en politiechef. Uw jongste broer is legerkapitein en woont in Ibagué.

Binnen uw functie als dragoneante voerde u inbeslagnames van verboden middelen uit en startte u de gerechtelijke procedure op bij vaststelling van deze verboden middelen. Op 10 september 2020 kreeg u een telefoon van een persoon die zich identificeerde als A.(...) C.(...) van de FARC. Hij noemde u een verklikster en zei dat u ofwel een overplaatsing moest aanvragen ofwel zelf voor de gevolgen diende in te staan. U dacht eerst dat dit telefoontje een grap was. Op 15 september 2020 verliet u uw werkplaats en werd u door een persoon op een motorfiets benaderd. Deze persoon zei tegen u: 'Hoerendochter, geloof je het niet? Waarom ben je niet vertrokken?' Vanwege deze bedreigingen vroeg u op 12 oktober 2020 een overplaatsing aan en op 17 november 2020 kon u beginnen in de vrouwengevangenis van Risaralda. In november 2022 trof u bij u thuis een wit papier met drie kruisen en bloed aan, met de volgende boodschap: 'De dood is vlakbij, hoogachtend de groep van de gevangenen van de FARC.'

Evenzeer in november 2022 werd uw dochter 's middags toen zij haar school verliet benaderd door twee mannen op een zwarte motorfiets. Zij zeiden tegen uw dochter: 'Uw leven is in gevaar, dat van u en dat van uw mama omdat zij een informante is. Uw moord komt naderbij.'

Begin december 2022 werd er een nepbericht verspreid dat uw zoon vermoord zou zijn, wat helemaal niet waar bleek te zijn. Het werd u toen te veel en u besloot verdere maatregelen te nemen om u en uw dochter veilig te stellen. U nam betaald en onbetaald verlof van januari tot 8 juli 2023 en verhuisde terug naar Pitalito, om ondergedoken bij uw moeder te gaan wonen in een finca.

U heeft uiteindelijk met uw dochter Colombia verlaten op 12 juli 2023 om diezelfde dag in België aan te komen. U diende op 24 augustus 2023 een verzoek om internationale bescherming voor uzelf en uw dochter in. Uw zoon verblijft nog in Mexico.

Ter staving van uw asielaanvraag diende u de volgende documenten in: de paspoorten en identiteitskaarten van uzelf en uw dochter (origineel); uw Colombiaans rijbewijs (origineel); uw personeelsbadge van het INPEC (origineel); een foto van uzelf en een collega in uw werkkleding; uw asielrelaas in het Spaans en het Engels, foto's van het papier met bedreigingen die u heeft ontvangen in november 2022; foto van de locatie van de bedreiging van uw dochter in november 2022, nepberichten over het overlijden van uw zoon op sociale media; een verzoek tot overplaatsing binnen het INPEC van 12 oktober 2020; een mail van de Fiscalía van de ontvangst van een klacht; uw loonfiches van 1 februari tot 30 juni 2023; certificaten van uw functie als dragoneante binnen het INPEC van 9 november 2001 tot 7 juni 2023; goedkeuringen van onbetaald verlof van 13 februari tot 28 juni 2023; foto's van inbeslagnames van illegale voorwerpen in de gevangenis en algemene berichten over de veiligheidssituatie in Colombia en moorden op veiligheidspersoneel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Meer specifiek kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u omwille van uw beroep als dragoneante en de inbeslagnames die u in het kader van deze functie uitvoerde sinds 2020 doodsb bedreigingen ontving van de FARC en andere groeperingen en dat u en uw dochter als gevolg daarvan een ernstig risico lopen bij terugkeer naar Colombia.

De feiten die u beschrijft zijn niet geloofwaardig omwille van de volgende redenen:

- U geeft verschillende verklaringen over wie u concreet vreest. Bij de telefonische bedreigingen en de brief met kruisen en bloed identificeren de personen zich respectievelijk als A.(...) C.(...) van de FARC en de gevangenen van de FARC (NPO, p. 9, 13). U verklaart bij DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud dat het*

de FARC en hun leden binnen en buiten de gevangenis zijn die u achtervolgen (vragenlijst CGVS dd. 14 september 2023 afdeling 3.5, NPO, p. 11). U vermeldt echter ook dat u in uw klacht aan de Fiscalía doodsb bedreigingen van meerdere illegale groeperingen heeft gemeld, zoals de FARC, ELN én de Clan Del Golfo (NPO, p. 11). Ook zegt u later dat u voor uw familie zowel de FARC, de ELN, de Clan Del Golfo en rondt alle gewapende groeperingen in Colombia vreest (NPO, p. 18). Nochtans maakt u nergens meldingen van bedreigingen door of incidenten met de ELN, de Clan Del Golfo of andere illegale gewapende groeperingen en is het onduidelijk waarom u hen in uw relaas betreft.

- U kan niet verklaren waarom de FARC het specifiek op u heeft gemunt. De feiten die volgens u de aanleiding voor uw problemen zijn, namelijk de inbeslagnames van verboden voorwerpen en middelen, zijn een algemene taak binnen uw functie als dragoneante (NPO, p. 14, document 15, p. 1). De FARC zou u omwille van deze feiten als een verklikster hebben beschouwd (NPO, p. 9). U verklaart zelf dat inbeslagnames echter verre van een uitzonderlijk voorval waren, integendeel: er waren op uw werk permanente bevelen tot inbeslagnames (NPO, p. 11). Ook voerde u uw taken op dezelfde manier als uw collega's uit en had u géén andere werkwijze (NPO, p. 14). Het houdt dan ook geen steek dat de FARC specifiek u als een verklikster zou beschouwen en lastigvallen, terwijl u uw werk zoals eender welke collega binnen uw functie uitvoerde.

- Ondanks dat u uw taak uitvoerde op gelijkaardige wijze als uw collega's, kan u niet specifiek verwijzen naar collega's met gelijkaardige problemen. U stelt dat er andere collega's van u zijn die evenzeer problemen kennen, maar wanneer u hierover dieper bevraagd wordt, antwoordt u zeer ontwijkend (NPO, p. 14). U zegt dat u dit soort situaties niet met uw collega's besprak en dat dit binnen de gevangenis vertrouwelijk werd behandeld door de gerechtelijke politie, maar dat u wel op de hoogte was van situaties van collega's (NPO, p. 14, 15). U kan echter geen namen van collega's noemen of verduidelijken over welke specifieke problemen dit dan zou gaan (NPO, p. 14). Als er echter zoveel collega's van u problemen zouden hebben gehad omwille van hun veiligheidsfunctie, zou u daar logischerwijze wat meer over kunnen vertellen. Ook het feit dat u verklaart zich niet te willen bemoeien met eventuele gelijkaardige problemen onder uw ex-collega's (NPO, p. 15) getuigt van een opmerkelijke desinteresse in uw problemen, wat de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnt.

- U maakt niet duidelijk met welk doel de FARC u bedreigde. U stelt eerst dat dit te maken had met inbeslagnames die u had uitgevoerd in het kader van uw job (NPO, p. 11). Zij wouden volgens u dat u een overplaatsing zou aanvragen (NPO, p. 9). Toen u dat dan ook effectief deed en overgeplaatst werd naar de vrouwengevangenis van Risaralda, begonnen zij u in november 2022 echter opnieuw te bedreigen. Het is vreemd dat de FARC u na uw overplaatsing 2 jaar met rust laat om dan vervolgens vanaf november 2022 op korte tijd 3 bedreigingen naar u, uw zoon en uw dochter te uiten, zonder specifieke aanleiding. Hierover bevraagd verklaart u dat u denkt dat dit zo was omdat uw operatie succesvol was, u een geüniformeerde bent en niets hen tegenhield om u te blijven zoeken (NPO, p. 16). U kan hiermee echter niet afdoende verklaren waarom de FARC ineens 2 jaar na uw overplaatsing een hernieuwde interesse in u had. Het is namelijk volstrekt niet aannemelijk dat de FARC, nadat u aan hun eisen had voldaan en ruim 500 km verder verhuisd was, u eerst twee jaar met rust laat en u en uw kinderen dan ineens opnieuw gaat lastigvallen enkel en alleen om wraak te nemen op een geüniformeerd persoon die louter de standaard taken binnen haar functie uitvoerde.

- Het is vreemd dat u eerst meende dat het telefoontje van A.(...) C.(...)als grap bedoeld was (NPO, p. 9). U geeft namelijk aan te beseffen dat u een risicovolle job uitvoerde, waarvoor u veiligheidsmaatregelen implementeerde en dat er een plan pistola aan de gang was, waarbij de FARC en andere partijen veiligheidspersoneel vermoordden (NPO, p. 6, 7, 13, document 18). Uw bewering dat je niet echt kon merken wat er in het land allemaal gebeurde en dat u daardoor geen acht nam aan het telefoontje (NPO, p. 13) valt dan ook moeilijk te rijmen met het gevaar dat u uzelf omwille van uw functie eerder toeschrijft. U werd gewezen op deze tegenstrijdigheid, waarop u antwoordde dat u dacht dat het u niet zou raken omdat u uw werk correct uitvoerde (NPO, p. 14), een non sequitur; dat u uw werk als gevangenisbeambte correct uitvoerde lijkt niet iets dat illegale groepen als verschonend element in rekening zouden nemen.

- U geeft tegenstrijdige verklaringen betreffende het incident waarbij het nepnieuws van het overlijden van uw zoon verspreid werd. Bij DVZ en toen u de kans kreeg om tijdens het persoonlijk onderhoud vrijelijk te spreken over uw problemen vertelde u dat u opgebeld werd door kennissen om u te condoleren met het overlijden van uw zoon, en dat u op deze manier op de hoogte werd gebracht van dit nieuws (vragenlijst CGVS dd. 14 september 2023 afdeling 3.5, NPO, p. 10). Tijdens het persoonlijk onderhoud vertelt u echter dat u meerdere telefoontjes kreeg waarin rechtuit tegen u gezegd werd: 'We hebben je zoon vermoord, we hebben hem vermoord' (NPO, p. 18). Een criminele organisatie die u meermaals opbelt met het nieuws dat zij uw zoon vermoord hebben is geen klein detail, waarvan het aannemelijk is dat u vergeet dit initieel te

vermelden, zeker in het licht van de eerdere bedreigingen aan uw dochter. Dat u dit dan ook zo laat pas kenbaar maakt, doet sterke afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal.

- U geeft tegenstrijdige verklaringen over welke incidenten zich allemaal zouden hebben voorgedaan. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u rechtstreeks gevraagd of het nepbericht over het overlijden van uw zoon het laatste incident was, waar u bevestigend op antwoordde (NPO, p. 19). Wanneer u echter gevraagd werd waarom u denkt dat ze nog altijd achter u aan zouden gaan nadat het laatste incident dus van december 2022 dateerde (dixit vragenlijst CGVS dd. 14 september 2023 afdeling 3.5), maakte u ineens melding van anonieme telefoontjes op uw Colombiaanse telefoon, waarvan u vermoedt dat zij ook aanhielden nadat u al in België verbleef (NPO, p. 19). Nochtans hebt u nooit eerder melding gemaakt van deze telefoontjes, ook niet voor de DVZ (vragenlijst CGVS dd. 14 september 2023), waardoor dit eigenlijk niet meer is dan een toevoeging achteraf. Omdat u eerder duidelijk had gesteld dat het laatste incident het nepbericht over het overlijden van uw zoon was, zorgt dit er dan ook voor dat er geen geloof kan gehecht worden aan deze telefoontjes. Bovendien zorgen deze tegenstrijdige verklaringen ervoor dat de algemene geloofwaardigheid van uw relaas in het gedrang komt.

- U doet merkwaardige verklaringen over uw beslissing om te vertrekken uit Colombia, en vertrok laattijdig. U verklaart sinds 10 september 2022 al de intentie gehad te hebben Colombia te verlaten (NPO, p. 9), nota bene nog voor het hervatten van de bedreigingen na twee jaar stilte in november 2022 (vragenlijst CGVS dd. 14 september 2023 afdeling 3.5). Op dat moment hadden er zich sinds 2020 geen incidenten meer voorgedaan, dus het is erg vreemd dat er in uw hoofde toen zo'n vrees was dat u het land diende te verlaten. U heeft ook tot 12 juli 2023 gewacht om effectief uit Colombia te vertrekken (NPO, p. 9). U verklaart zelf dat dit was omdat u niet zomaar kon vertrekken en zaken met uw werk en uw vertrek naar België in orde moest brengen (NPO, p. 17). Indien u echter werkelijk zo'n grote vrees voor uw leven en dat van uw dochter had, kan verwacht worden dat u toch meer vaart achter uw vertrek uit Colombia zou zetten en niet nog 10 maanden zou blijven. Dat u toch zo lang gewacht heeft, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

- U verklaart dat u geen enkele poging ondernomen heeft om bescherming van de Colombiaanse overheid te krijgen omwille van uw problemen (NPO, p. 10, 18, 19), dan wel dat u geen dergelijke poging ondernam terwijl u nog in Colombia verbleef (zie infra). Indien de feiten zoals u ze beschrijft zich zouden hebben voorgedaan, is het echter vreemd dat u geen klacht heeft ingediend. U verklaart dat het indienen van een klacht toch geen zin had en er zelfs voor zou kunnen zorgen dat er negatieve gevolgen voor u en uw familie zouden zijn (NPO, p. 18). Wanneer hierover bevraagd komt u echter niet met argumenten waarom het in uw specifieke situatie niet mogelijk zou zijn om hulp van de autoriteiten in te roepen: u baseert zich op de gemeenplaatsse opmerkingen dat er in uw land geen bescherming en geen mensenrechten zijn (NPO, p. 19). Dit, terwijl uw broers nota bene hoge posities binnen de politie en het leger bekleden, uw vader een politieagent was en uzelf uiteraard ook werkzaam was voor de strafuitvoerings- en ordediensten (NPO, p. 18, 19). U komt wederom met een vage verklaring dat uw broers op de hoogte zijn van vele problemen in Colombia en dat de overheid u geen hulp zou kunnen bieden (NPO, p. 18). Het is onaannemelijk dat uw broers, zelf werkzaam binnen de overheidsinstellingen die u bescherming zouden kunnen bieden, u zouden afraden om u te beroepen op de overheid. Ten slotte houdt het argument dat u geen klacht indiende zodat uw familie niet ook omwille van uw problemen bedreigd zou worden (NPO, p. 18) geen steek: u zou, na uw vertrek uit Colombia, in augustus 2023 dan toch melding gemaakt hebben van de bedreigingen bij de Fiscalía, terwijl uw broer, zus en moeder nog allemaal in Pitalito woonden (NPO, p. 7, 8, 11). Als u werkelijk geen klacht durfde in te dienen uit vrees voor gevolgen voor uw familie zou dit enkel verklaren waarom u helemaal geen klacht indiende en niet waarom u dat pas deed toen u Colombia had verlaten, terwijl uw achtergebleven familie in Pitalito nog altijd een doelwit zou kunnen zijn.

- Weinig aannemelijke verklaringen over de klacht die u wel zou hebben gedaan. U verklaart anderzijds ook dat u wél klacht indiende omwille van de doodsb bedreigingen, maar dat het parket niets deed om u te beschermen en dat u daardoor moest instaan voor uw eigen bescherming (NPO, p. 10). Als eerste dient opgemerkt te worden dat dit lijnrecht ingaat tegen andere verklaringen waarbij u stelt 'geen enkele aangifte te hebben gedaan' (NPO, p. 19). Ook heeft u uw klacht pas ingediend in augustus 2023, toen u Colombia al had verlaten. Aangezien de doodsb bedreigingen in 2020 begonnen zouden zijn, had u ruimschoots de tijd om de Colombiaanse autoriteiten in te lichten, wat u dus niet deed totdat u het land al uit was. De bewering dat de Colombiaanse autoriteiten er niet in slagen u te beschermen (NPO, p. 11) is dan ook frappant, aangezien u in Colombia nooit een poging heeft gedaan deze bescherming in te roepen. Bovendien kan u geen enkel bewijs voorleggen dat u in augustus 2023 effectief een klacht omwille van de doodsb bedreigingen indiende bij de Fiscalía. De mail van de Fiscalía (document 13), die u indiende als bewijs van deze klacht, is namelijk een standaardmail die niet gedateerd is en enkel de ontvangst en het nummer van een klacht meldt: nergens wordt de specifieke inhoud van de klacht genoemd. Wanneer bevraagd naar concreet bewijs van een klacht van de doodsb bedreigingen, antwoordt u dat u enkel dit standaardbericht kreeg en nergens de inhoud van uw klacht kan raadplegen (NPO, p. 11). Op de website van de Fiscalía wordt echter uitgelegd dat, indien de

feiten zoals beschreven in de klacht corresponderen met een misdrijf, er een noticia criminal met 21-nummerige code wordt opgesteld, waarvan u steeds de status kan raadplegen (zie blauwe map). Ook klopt uw bewering niet dat op de website van de Fiscalía staat dat de klacht heel concreet en samengevat moet zijn (NPO, p. 11), integendeel: bij het online indienen van een klacht wordt benadrukt om net alle beschikbare informatie te geven en dat meer informatie ervoor zorgt dat de klacht makkelijker verwerkt kan worden (zie blauwe map). U kan in ieder geval uw beweringen dat u wel een klacht indiende omwille van de doodsb bedreigingen maar dat de Colombiaanse overheidsinstellingen niets deden om u te beschermen niet met afdoende argumenten of documenten ondersteunen, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

De voorgelegde documenten zijn niet in staat de appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

- U legt de paspoorten en identiteitskaarten van uzelf en uw dochter neer, alsook uw Colombiaans rijbewijs(documenten 1-5). Er dient echter op te worden gewezen dat deze documenten enkel uw identiteit en die van uw dochter kunnen staven, elementen die in deze beslissing niet worden betwist.
- De documenten betreffende uw functie als dragoneante, uw overplaatsing, uw loonfiches en uw betaalde en onbetaalde verloven (documenten 6, 8, 12, 14-16) worden niet in twijfel getrokken. Zij tonen echter enkel aan dat u van 9 november 2001 tot 7 juni 2023 in Colombia als dragoneante werkte, u op 17 november 2020 overgeplaatst werd naar Risaralda en dat u van 13 februari 2023 tot 28 juni 2023 onbetaald verlof had.
- De document betreffende uw asielmotieven en de incidenten die u heeft meegemaakt (documenten 7, 9-11) komen overeen met de motieven die u tijdens het persoonlijk onderhoud uit de doeken deed en waarvan eerder gemotiveerd werd dat zij ongeloofwaardig werden bevonden. Deze documenten zijn dus evenmin in staat om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. Het betreft bovendien telkens kopieën, die onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip-en plakwerk, en verschillende van de stukken kunnen ook in scène gezet zijn (met name de posts op sociale media).
- Document 13 betreffende uw klacht bij de Fiscalía werd al eerder toegelicht.
- Document 17 betreft foto's van inbeslagnames die volgens u aan de oorzaak van uw problemen liggen. Op de foto's bent u zelf echter niet te zien, het zijn enkel close-ups van specifieke verboden voorwerpen en middelen. U geeft bovendien ook ontwijkende verklaringen wanneer u gevraagd werd hoe u aan deze foto's bent gekomen (NPO, p. 4). Bijgevolg is niet bewezen dat u iets te maken had met de inbeslagnames op deze foto's.
- Document 18 betreft algemene artikels van moorden en bedreigingen van veiligheidspersoneel. Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud bevestigend antwoordde dat dit om directe collega's van u zou gaan (NPO, p. 4), zijn het incidenten die zich in heel Colombia hebben voorgedaan. Deze artikels hebben dan ook geen betrekking op de specifieke problemen die u meemaakte tijdens uw tewerkstelling in de gevangenissen van Pitalito en Risaralda, laat staan dat zij u persoonlijk zouden vernoemen. De artikelen kunnen dan ook uw verklaringen over die problemen niet staven.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische)

activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het eerste en tegelijkertijd enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Meer specifiek kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u omwille van uw beroep als dragoneante en de inbeslagnames die u in het kader van deze functie uitvoerde sinds 2020 doodsb bedreigingen ontving van de FARC en andere groeperingen en dat u en uw dochter als gevolg daarvan een ernstig risico lopen bij terugkeer naar Colombia.

De feiten die u beschrijft zijn niet geloofwaardig omwille van de volgende redenen:

- *U geeft verschillende verklaringen over wie u concreet vreest. Bij de telefonische bedreigingen en de brief met kruisen en bloed identificeren de personen zich respectievelijk als A.(...) C.(...) van de FARC en de gevangenen van de FARC (NPO, p. 9, 13). U verklaart bij DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud dat het de FARC en hun leden binnen en buiten de gevangenis zijn die u achtervolgen (vragenlijst CGVS dd. 14 september 2023 afdeling 3.5, NPO, p. 11). U vermeldt echter ook dat u in uw klacht aan de Fiscalia doodsb bedreigingen van meerdere illegale groeperingen heeft gemeld, zoals de FARC, ELN én de Clan Del Golfo (NPO, p. 11). Ook zegt u later dat u voor uw familie zowel de FARC, de ELN, de Clan Del Golfo en rondt alle gewapende groeperingen in Colombia vreest (NPO, p. 18). Nochtans maakt u nergens meldingen van bedreigingen door of incidenten met de ELN, de Clan Del Golfo of andere illegale gewapende groeperingen en is het onduidelijk waarom u hen in uw relaas betreft.*

- U kan niet verklaren waarom de FARC het specifiek op u heeft gemunt. De feiten die volgens u de aanleiding voor uw problemen zijn, namelijk de inbeslagnames van verboden voorwerpen en middelen, zijn een algemene taak binnen uw functie als dragoneante (NPO, p. 14, document 15, p. 1). De FARC zou u omwille van deze feiten als een verklikster hebben beschouwd (NPO, p. 9). U verklaart zelf dat inbeslagnames echter verre van een uitzonderlijk voorval waren, integendeel: er waren op uw werk permanente bevelen tot inbeslagnames (NPO, p. 11). Ook voerde u uw taken op dezelfde manier als uw collega's uit en had u géén andere werkwijze (NPO, p. 14). Het houdt dan ook geen steek dat de FARC specifiek u als een verklikster zou beschouwen en lastigvallen, terwijl u uw werk zoals eender welke collega binnen uw functie uitvoerde.
- Ondanks dat u uw taak uitvoerde op gelijkaardige wijze als uw collega's, kan u niet specifiek verwijzen naar collega's met gelijkaardige problemen. U stelt dat er andere collega's van u zijn die evenzeer problemen kennen, maar wanneer u hierover dieper bevraagd wordt, antwoordt u zeer ontwijkend (NPO, p. 14). U zegt dat u dit soort situaties niet met uw collega's besprak en dat dit binnen de gevangenis vertrouwelijk werd behandeld door de gerechtelijke politie, maar dat u wel op de hoogte was van situaties van collega's (NPO, p. 14, 15). U kan echter geen namen van collega's noemen of verduidelijken over welke specifieke problemen dit dan zou gaan (NPO, p. 14). Als er echter zoveel collega's van u problemen zouden hebben gehad omwille van hun veiligheidsfunctie, zou u daar logischerwijze wat meer over kunnen vertellen. Ook het feit dat u verklaart zich niet te willen bemoeien met eventuele gelijkaardige problemen onder uw ex-collega's (NPO, p. 15) getuigt van een opmerkelijke desinteresse in uw problemen, wat de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnt.
- U maakt niet duidelijk met welk doel de FARC u bedreigde. U stelt eerst dat dit te maken had met inbeslagnames die u had uitgevoerd in het kader van uw job (NPO, p. 11). Zij wouden volgens u dat u een overplaatsing zou aanvragen (NPO, p. 9). Toen u dat dan ook effectief deed en overgeplaatst werd naar de vrouwengevangenis van Risaralda, begonnen zij u in november 2022 echter opnieuw te bedreigen. Het is vreemd dat de FARC u na uw overplaatsing 2 jaar met rust laat om dan vervolgens vanaf november 2022 op korte tijd 3 bedreigingen naar u, uw zoon en uw dochter te uiten, zonder specifieke aanleiding. Hierover bevraagd verklaart u dat u denkt dat dit zo was omdat uw operatie succesvol was, u een geüniformeerde bent en niets hen tegenhield om u te blijven zoeken (NPO, p. 16). U kan hiermee echter niet afdoende verklaren waarom de FARC ineens 2 jaar na uw overplaatsing een hernieuwde interesse in u had. Het is namelijk volstrekt niet aannemelijk dat de FARC, nadat u aan hun eisen had voldaan en ruim 500 km verder verhuisd was, u eerst twee jaar met rust laat en u en uw kinderen dan ineens opnieuw gaat lastigvallen enkel en alleen om wraak te nemen op een geüniformeerd persoon die louter de standaard taken binnen haar functie uitvoerde.
- Het is vreemd dat u eerst meende dat het telefoontje van A.(...) C.(...)als grap bedoeld was (NPO, p. 9). U geeft namelijk aan te beseffen dat u een risicovolle job uitvoerde, waarvoor u veiligheidsmaatregelen implementeerde en dat er een plan pistola aan de gang was, waarbij de FARC en andere partijen veiligheidspersoneel vermoordden (NPO, p. 6, 7, 13, document 18). Uw bewering dat je niet echt kon merken wat er in het land allemaal gebeurde en dat u daardoor geen acht nam aan het telefoontje (NPO, p. 13) valt dan ook moeilijk te rijmen met het gevaar dat u uzelf omwille van uw functie eerder toeschrijft. U werd gewezen op deze tegenstrijdigheid, waarop u antwoordde dat u dacht dat het u niet zou raken omdat u uw werk correct uitvoerde (NPO, p. 14), een non sequitur; dat u uw werk als gevangenisbeambte correct uitvoerde lijkt niet iets dat illegale groepen als verschonend element in rekening zouden nemen.
- U geeft tegenstrijdige verklaringen betreffende het incident waarbij het nepnieuws van het overlijden van uw zoon verspreid werd. Bij DVZ en toen u de kans kreeg om tijdens het persoonlijk onderhoud vrijelijk te spreken over uw problemen vertelde u dat u opgebeld werd door kennissen om u te condoleren met het overlijden van uw zoon, en dat u op deze manier op de hoogte werd gebracht van dit nieuws (vragenlijst CGVS dd. 14 september 2023 afdeling 3.5, NPO, p. 10). Tijdens het persoonlijk onderhoud vertelt u echter dat u meerdere telefoontjes kreeg waarin rechtuit tegen u gezegd werd: 'We hebben je zoon vermoord, we hebben hem vermoord' (NPO, p. 18). Een criminele organisatie die u meermaals opbelt met het nieuws dat zij uw zoon vermoord hebben is geen klein detail, waarvan het aannemelijk is dat u vergeet dit initieel te vermelden, zeker in het licht van de eerdere bedreigingen aan uw dochter. Dat u dit dan ook zo laat pas kenbaar maakt, doet sterke afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal.
- U geeft tegenstrijdige verklaringen over welke incidenten zich allemaal zouden hebben voorgedaan. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u rechtstreeks gevraagd of het nepbericht over het overlijden van uw zoon het laatste incident was, waar u bevestigend op antwoordde (NPO, p. 19). Wanneer u echter gevraagd werd waarom u denkt dat ze nog altijd achter u aan zouden gaan nadat het laatste incident dus van december 2022 dateerde (dixit vragenlijst CGVS dd. 14 september 2023 afdeling 3.5), maakte u ineens

melding van anonieme telefoontjes op uw Colombiaanse telefoon, waarvan u vermoedt dat zij ook aanhielden nadat u al in België verbleef (NPO, p. 19). Nochtans hebt u nooit eerder melding gemaakt van deze telefoontjes, ook niet voor de DVZ (vragenlijst CGVS dd. 14 september 2023), waardoor dit eigenlijk niet meer is dan een toevoeging achteraf. Omdat u eerder duidelijk had gesteld dat het laatste incident het nepbericht over het overlijden van uw zoon was, zorgt dit er dan ook voor dat er geen geloof kan gehecht worden aan deze telefoontjes. Bovendien zorgen deze tegenstrijdige verklaringen ervoor dat de algemene geloofwaardigheid van uw relaas in het gedrang komt.

- *U doet merkwaardige verklaringen over uw beslissing om te vertrekken uit Colombia, en vertrok laattijdig. U verklaart sinds 10 september 2022 al de intentie gehad te hebben Colombia te verlaten (NPO, p. 9), nota bene nog voor het hervatten van de bedreigingen na twee jaar stilte in november 2022 (vragenlijst CGVS dd. 14 september 2023 afdeling 3.5). Op dat moment hadden er zich sinds 2020 geen incidenten meer voorgedaan, dus het is erg vreemd dat er in uw hoofde toen zo'n vrees was dat u het land diende te verlaten. U heeft ook tot 12 juli 2023 gewacht om effectief uit Colombia te vertrekken (NPO, p. 9). U verklaart zelf dat dit was omdat u niet zomaar kon vertrekken en zaken met uw werk en uw vertrek naar België in orde moest brengen (NPO, p. 17). Indien u echter werkelijk zo'n grote vrees voor uw leven en dat van uw dochter had, kan verwacht worden dat u toch meer vaart achter uw vertrek uit Colombia zou zetten en niet nog 10 maanden zou blijven. Dat u toch zo lang gewacht heeft, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.*

- *U verklaart dat u geen enkele poging ondernomen heeft om bescherming van de Colombiaanse overheid te krijgen omwille van uw problemen (NPO, p. 10, 18, 19), dan wel dat u geen dergelijke poging ondernam terwijl u nog in Colombia verbleef (zie infra). Indien de feiten zoals u ze beschrijft zich zouden hebben voorgedaan, is het echter vreemd dat u geen klacht heeft ingediend. U verklaart dat het indienen van een klacht toch geen zin had en er zelfs voor zou kunnen zorgen dat er negatieve gevolgen voor u en uw familie zouden zijn (NPO, p. 18). Wanneer hierover bevraagd komt u echter niet met argumenten waarom het in uw specifieke situatie niet mogelijk zou zijn om hulp van de autoriteiten in te roepen: u baseert zich op de gemeenplaatsse opmerkingen dat er in uw land geen bescherming en geen mensenrechten zijn (NPO, p. 19). Dit, terwijl uw broers nota bene hoge posities binnen de politie en het leger bekleden, uw vader een politieagent was en uzelf uiteraard ook werkzaam was voor de strafuitvoerings- en ordediensten (NPO, p. 18, 19). U komt wederom met een vage verklaring dat uw broers op de hoogte zijn van vele problemen in Colombia en dat de overheid u geen hulp zou kunnen bieden (NPO, p. 18). Het is onaannemelijk dat uw broers, zelf werkzaam binnen de overheidsinstellingen die u bescherming zouden kunnen bieden, u zouden afraden om u te beroepen op de overheid. Ten slotte houdt het argument dat u geen klacht indiende zodat uw familie niet ook omwille van uw problemen bedreigd zou worden (NPO, p. 18) geen steek: u zou, na uw vertrek uit Colombia, in augustus 2023 dan toch melding gemaakt hebben van de bedreigingen bij de Fiscalía, terwijl uw broer, zus en moeder nog allemaal in Pitalito woonden (NPO, p. 7, 8, 11). Als u werkelijk geen klacht durfde in te dienen uit vrees voor gevolgen voor uw familie zou dit enkel verklaren waarom u helemaal geen klacht indiende en niet waarom u dat pas deed toen u Colombia had verlaten, terwijl uw achtergebleven familie in Pitalito nog altijd een doelwit zou kunnen zijn.*

- *Weinig aannemelijke verklaringen over de klacht die u wel zou hebben gedaan. U verklaart anderzijds ook dat u wél klacht indiende omwille van de doodsb bedreigingen, maar dat het parket niets deed om u te beschermen en dat u daardoor moest instaan voor uw eigen bescherming (NPO, p. 10). Als eerste dient opgemerkt te worden dat dit lijnrecht ingaat tegen andere verklaringen waarbij u stelt 'geen enkele aangifte te hebben gedaan' (NPO, p. 19). Ook heeft u uw klacht pas ingediend in augustus 2023, toen u Colombia al had verlaten. Aangezien de doodsb bedreigingen in 2020 begonnen zouden zijn, had u ruimschoots de tijd om de Colombiaanse autoriteiten in te lichten, wat u dus niet deed totdat u het land al uit was. De bewering dat de Colombiaanse autoriteiten er niet in slagen u te beschermen (NPO, p. 11) is dan ook frappant, aangezien u in Colombia nooit een poging heeft gedaan deze bescherming in te roepen. Bovendien kan u geen enkel bewijs voorleggen dat u in augustus 2023 effectief een klacht omwille van de doodsb bedreigingen indiende bij de Fiscalía. De mail van de Fiscalía (document 13), die u indiende als bewijs van deze klacht, is namelijk een standaardmail die niet gedateerd is en enkel de ontvangst en het nummer van een klacht meldt: nergens wordt de specifieke inhoud van de klacht genoemd. Wanneer bevraagd naar concreet bewijs van een klacht van de doodsb bedreigingen, antwoordt u dat u enkel dit standaardbericht kreeg en nergens de inhoud van uw klacht kan raadplegen (NPO, p. 11). Op de website van de Fiscalía wordt echter uitgelegd dat, indien de feiten zoals beschreven in de klacht corresponderen met een misdrijf, er een noticia criminal met 21-nummerige code wordt opgesteld, waarvan u steeds de status kan raadplegen (zie blauwe map). Ook klopt uw bewering niet dat op de website van de Fiscalía staat dat de klacht heel concreet en samengevat moet zijn (NPO, p. 11), integendeel: bij het online indienen van een klacht wordt benadrukt om net alle beschikbare informatie te geven en dat meer informatie ervoor zorgt dat de klacht makkelijker verwerkt kan worden (zie blauwe map). U kan in ieder geval uw beweringen dat u wel een klacht indiende omwille van de doodsb bedreigingen maar dat de Colombiaanse overheidsinstellingen niets deden om u te beschermen niet*

met afdoende argumenten of documenten ondersteunen, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

De voorgelegde documenten zijn niet in staat de appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

- U legt de paspoorten en identiteitskaarten van uzelf en uw dochter neer, alsook uw Colombiaans rijbewijs(documenten 1-5). Er dient echter op te worden gewezen dat deze documenten enkel uw identiteit en die van uw dochter kunnen staven, elementen die in deze beslissing niet worden betwist.
- De documenten betreffende uw functie als dragoneante, uw overplaatsing, uw loonfiches en uw betaalde en onbetaalde verloven (documenten 6, 8, 12, 14-16) worden niet in twijfel getrokken. Zij tonen echter enkel aan dat u van 9 november 2001 tot 7 juni 2023 in Colombia als dragoneante werkte, u op 17 november 2020 overgeplaatst werd naar Risaralda en dat u van 13 februari 2023 tot 28 juni 2023 onbetaald verlof had.
- De document betreffende uw asielmotieven en de incidenten die u heeft meegemaakt (documenten 7, 9-11) komen overeen met de motieven die u tijdens het persoonlijk onderhoud uit de doeken deed en waarvan eerder gemotiveerd werd dat zij ongeloofwaardig werden bevonden. Deze documenten zijn dus evenmin in staat om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. Het betreft bovendien telkens kopieën, die onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip-en plakwerk, en verschillende van de stukken kunnen ook in scène gezet zijn (met name de posts op sociale media).
- Document 13 betreffende uw klacht bij de Fiscalía werd al eerder toegelicht.
- Document 17 betreft foto's van inbeslagnames die volgens u aan de oorzaak van uw problemen liggen. Op de foto's bent u zelf echter niet te zien, het zijn enkel close-ups van specifieke verboden voorwerpen en middelen. U geeft bovendien ook ontwijkende verklaringen wanneer u gevraagd werd hoe u aan deze foto's bent gekomen (NPO, p. 4). Bijgevolg is niet bewezen dat u iets te maken had met de inbeslagnames op deze foto's.
- Document 18 betreft algemene artikels van moorden en bedreigingen van veiligheidspersoneel. Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud bevestigend antwoordde dat dit om directe collega's van u zou gaan (NPO, p. 4), zijn het incidenten die zich in heel Colombia hebben voorgedaan. Deze artikels hebben dan ook geen betrekking op de specifieke problemen die u meemaakte tijdens uw tewerkstelling in de gevangenissen van Pitalito en Risaralda, laat staan dat zij u persoonlijk zouden vernoemen. De artikelen kunnen dan ook uw verklaringen over die problemen niet staven."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er voor verzoekster geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekster niet aantoonde dat de motivering in de bestreden beslissing, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekster komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermog voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch haar nood aan internationale bescherming aantonen.

Waar verzoekster erop wijst dat zij problemen heeft met de FARC en dat deze problemen de rechtstreekse aanleiding waren om Colombia te ontvluchten en dat zij omwille van de aard van haar beroep als "dragoneante" met taken als het bewaken en overplaatsen van gedetineerden, inbeslagnames van verboden middelen en fouilleringen, ook door andere criminele organisaties en groeperingen zoals de Clan Del Golfo en ELN als vijand wordt beschouwd waardoor zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij alle gewapende groeperingen in Colombia vreest, overtuigt zij niet.

Verzoekster geeft immers geen enkele valabele verklaring waarom zij verschillende verklaringen gaf over wie zij concreet vreest. Van iemand die bedreigd wordt en wiens leven in gevaar is, kan redelijkerwijs worden verwacht dat deze concrete duiding kan geven over de personen en groepering die haar viseren. Derhalve kon verweerster terecht vaststellen: "Bij de telefonische bedreigingen en de brief met kruisen en bloed identificeren de personen zich respectievelijk als A.(...) C.(...) van de FARC en de gevangenen van de FARC

(NPO, p. 9, 13). U verklaart bij DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud dat het de FARC en hun leden binnen en buiten de gevangenis zijn die u achtervolgen (vragenlijst CGVS dd. 14 september 2023 afdeling 3.5, NPO, p. 11). U vermeldt echter ook dat u in uw klacht aan de Fiscalía doodsb bedreigingen van meerdere illegale groeperingen heeft gemeld, zoals de FARC, ELN én de Clan Del Golfo (NPO, p. 11). Ook zegt u later dat u voor uw familie zowel de FARC, de ELN, de Clan Del Golfo en rondt alle gewapende groeperingen in Colombia vreest (NPO, p. 18). Nochtans maakt u nergens meldingen van bedreigingen door of incidenten met de ELN, de Clan Del Golfo of andere illegale gewapende groeperingen en is het onduidelijk waarom u hen in uw relaas betreft. Ook in het verzoekschrift geeft verzoekster geen enkele blijk van bedreigingen door of incidenten met de ELN, de Clan Del Golfo of andere illegale gewapende groeperingen en maakt zij haar vrees voor deze groeperingen nergens concreet. Het louter verwijzen naar haar beroep kan hiertoe niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke.

Daarbij kan zij evenmin verklaren waarom de FARC het specifiek op haar heeft gemunt. De feiten die volgens verzoekster de aanleiding voor haar problemen zijn, namelijk de inbeslagnames van verboden voorwerpen en middelen, zijn immers naar eigen zeggen een algemene taak binnen haar functie als dragoneante (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Hierbij verklaarde verzoekster zelf dat inbeslagnames geenszins uitzonderlijk waren, maar dat er integendeel op haar werk permanente bevelen tot inbeslagnames waren (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Zij stelde daarbij zelf dat zij haar taken op dezelfde manier als haar collega's uitvoerde en géén andere werkwijze had (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). De Raad acht het in deze context niet aannemelijk dat de FARC specifiek verzoekster als een verklikker zou beschouwen en lastigvallen, terwijl zij haar werk zoals eender welke collega binnen haar functie uitvoerde. De stelling dat de taken die zij tijdens haar beroep moest uitvoeren en die door verweerster beschreven worden als "algemene taken", veel schade berokkenen aan criminele organisaties en dat het dus zeker niet onlogisch is dat de FARC haar viseerde werpt hier geen ander licht op te meer gezien zij, ondanks het feit dat zij haar taak uitvoerde op gelijkaardige wijze als haar collega's, niet specifiek kan verwijzen naar collega's met gelijkaardige problemen. Verzoekster brengt dan ook geen klaarheid in de vaststelling dat zij niet kan verklaren waarom de FARC het specifiek op haar had gemunt. Waar zij in het verzoekschrift aangeeft dat ook haar collega's door de FARC als verklidders werden beschouwd, gaat zij voorbij aan de vaststellingen desbetreffend in de bestreden beslissing waar terecht werd vastgesteld dat hoewel zij stelde dat er andere collega's van haar zijn die evenzeer problemen kennen, zij zeer ontwijkend antwoordde toen zij hierover dieper werd bevraagd en stelde zij dat zij dit soort situaties niet met haar collega's besprak en dat dit binnen de gevangenis vertrouwelijk werd behandeld door de gerechtelijke politie, maar dat zij wel op de hoogte was van situaties van collega's (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14, 15). Verzoekster brengt ook in het verzoekschrift geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou blijken dat ook haar collega's als verklidders werden beschouwd door FARC. Verzoekster die beweerde dat zij wel op de hoogte was van de situaties van de collega's kan geen enkele naam van een collega opnoemen noch verduidelijken over welke specifieke problemen dit dan zou gaan (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14, 15). In het verzoekschrift komt verzoekster niet verder dan het herhalen van haar verklaringen en het aangeven dat zij niet akkoord kan gaan met de vaststelling dat haar onwetendheid omtrent haar collega's getuigt van een desinteresse. De vaststelling dat verzoekster zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doet teneinde zich te bevragen omtrent deze situatie en dit zeker ook aan de personen die er eveneens mee te maken hebben, wijst wel degelijk op een gebrek aan interesse in haar hoofd en ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verhaal. Het betoog dat ook de directeur-generaal van de gevangenis het slachtoffer is geworden van een aanslag, doet hieraan geen afbreuk. Indien er echter nog collega's van verzoekster problemen zouden hebben gehad omwille van hun veiligheidsfunctie, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekster geen enkele inspanning zou hebben gedaan zich hierover te bevragen al was het maar om haar eigen situatie beter te kunnen inschatten. Het gegeven dat zij haar collega's niet 100% vertrouwde is niet meer dan een blote bewering en kan niet in de weg staan dat verzoekster geen enkele concrete informatie heeft over al was het maar één collega die net zoals zij omwille van haar veiligheidsfunctie in de problemen zou zijn gekomen.

De verwijzing naar de persartikelen die eerder werden neergelegd en de persartikelen die aan het verzoekschrift worden toegevoegd, kan hier evenmin een ander licht op werpen.

Verzoekster gaat volstrekt voorbij aan de beoordelingen van de persartikelen die eerder werden neergelegd en werden beoordeeld in de bestreden beslissing. Deze beoordeling is pertinent en terecht en wordt voor de duidelijkheid hier hernomen: *"Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud bevestigend antwoordde dat dit om directe collega's van u zou gaan (NPO, p. 4), zijn het incidenten die zich in heel Colombia hebben voorgedaan. Deze artikels hebben dan ook geen betrekking op de specifieke problemen die u meemaakte tijdens uw tewerkstelling in de gevangenissen van Pitalito en Risaralda, laat staan dat zij u persoonlijk zouden vernoemen. De artikelen kunnen dan ook uw verklaringen over die problemen niet staven."*

Hetzelfde geldt ook voor de persartikelen die verzoekster bij het verzoekschrift voegt, waarin het naar eigen zeggen zou gaan over bedreigingen aan de directeur van het nationaal instituut van het gevangeniswezen en over bedreigingen en moorden op gevangenispersoneel.

Uit de informatie (persartikelen) die verzoeker eerder bijbracht blijkt niet dat alle gevangenispersoneel een verhoogd risico zou lopen en er geen mogelijkheid tot bescherming is in Colombia en dat een individuele beoordeling niet meer nodig zou zijn. Het louter verwijzen naar algemene artikelen kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster in haar land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen, in gebreke.

De persartikelen die nog bij het verzoekschrift werden bijgebracht zijn overigens niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat deze artikelen/berichtgeving conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan.

Waar het in de bestreden beslissing niet aannemelijk wordt geacht dat de FARC verzoekster na haar overplaatsing twee jaar met rust laat om dan vervolgens vanaf november 2022 op korte tijd drie bedreigingen naar haar, haar zoon en haar dochter te uiten, zonder specifieke aanleiding, stelt verzoekster enkel dat zij niet kan weten wat de FARC denkt en waarom de FARC beslist heeft om haar terug te viseren twee jaar na haar overplaatsing. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat de FARC, nadat zij aan hun eisen had voldaan en ruim vijfhonderd kilometer verder verhuisd was, haar eerst twee jaar met rust laat en haar en haar kinderen dan ineens opnieuw gaat lastigvallen enkel en alleen om wraak te nemen op een geüniformeerd persoon die louter de standaard taken binnen haar functie uitvoerde. Waar verzoekster er nogmaals op wijst dat haar standaardtaken binnen haar beroep wel degelijk grote last veroorzaakte aan de criminele organisaties en dat zij daarom zeker en vast een doelwit is, werpt zij hier geen ander licht op.

Verzoekster benadrukt verder dat zij door het telefoontje van A.C. zo geschokt was dat zij het eerst niet kon geloven of durfde te geloven, en dus niet bedoelde dat zij het grappig vond, of dat zij de draagwijdte van het telefoontje onderschatte. Het komt de Raad voor dat zij hiermee haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud tracht te verdraaien. Het gegeven dat zij zo geschokt was en het niet durfde te geloven blijkt hoegenaamd niet uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, gezien zij uitdrukkelijk verklaarde dat het een grap was en zij gewoon rustig voortdeed, maar dat zij door “al die bedreigingen” bang was geworden en dan pas besepte dat zij Colombia diende te verlaten (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.9). Uit geen van haar verklaringen kan de Raad afleiden dat zij op het ogenblik dat zij het bewuste telefoontje kreeg dermate geschokt was dat zij het niet kon geloven of durfde geloven.

Waar verzoekster de verdere vaststellingen met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen betreffende het incident waarbij het nepnieuws van het overlijden van haar zoon verspreid werd, door erop te wijzen dat zij vermoedt dat de tolk haar verklaringen niet goed heeft vertaald en dat zij wel degelijk heeft verklaard “*Ze hebben je zoon vermoord. Ze hebben hem vermoord*” tracht zij de schuld in de schoenen van de tolk te schuiven. De Raad stelt vast dat verzoekster bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaf de tolk goed te begrijpen. Nergens tijdens het persoonlijk onderhoud maakt verzoekster echter melding van communicatie- of vertaalproblemen. Overigens verklaarde verzoeker ook zelf de tolk bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen goed te hebben begrepen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2, 21). Het is dan ook niet ernstig te noemen dat verzoekster wanneer zij op tegenstrijdige verklaringen gewezen wordt de schuld in de schoenen van de tolk tracht te schuiven. De Raad stelt ten slotte vast dat de bovenstaande vaststellingen dermate zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. De Raad stelt immers vast dat verzoekster wel degelijk eerst stelde dat zij via een kennis en een vriendin op de hoogte kwam van het valse nieuws van het overlijden van haar zoon en dit door middel van een Whatsapp bericht en waarbij condoleances werden overgemaakt om vervolgens aan te geven dat zij werd opgebeld en zelf de bewoordingen van de bellers citeert “*We hebben je zoon vermoord, we hebben hem vermoord*” (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17, 18). In de gegeven omstandigheden acht de Raad het dan ook geenszins aannemelijk dat de tolk verzoekster verkeerd heeft begrepen en een verkeerde vertaling heeft gemaakt.

Daarnaast legde verzoekster evenzeer tegenstrijdige verklaringen af over welke incidenten zich allemaal zouden hebben voorgedaan: “*Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u rechtstreeks gevraagd of het nepbericht over het overlijden van uw zoon het laatste incident was, waar u bevestigend op antwoordde (NPO, p. 19). Wanneer u echter gevraagd werd waarom u denkt dat ze nog altijd achter u aan zouden gaan nadat het laatste incident dus van december 2022 dateerde (dixit vragenlijst CGVS dd. 14 september 2023*

*afdeling 3.5), maakte u ineens melding van anonieme telefoontjes op uw Colombiaanse telefoon, waarvan u vermoedt dat zij ook aanhielden nadat u al in België verbleef (NPO, p. 19). Nochtans hebt u nooit eerder melding gemaakt van deze telefoontjes, ook niet voor de DVZ (vragenlijst CGVS dd. 14 september 2023), waardoor dit eigenlijk niet meer is dan een toevoeging achteraf. Omdat u eerder duidelijk had gesteld dat het laatste incident het nepbericht over het overlijden van uw zoon was, zorgt dit er dan ook voor dat er geen geloof kan gehecht worden aan deze telefoontjes. Bovendien zorgen deze tegenstrijdige verklaringen ervoor dat de algemene geloofwaardigheid van uw relaas in het gedrang komt.” Het betoog dat zij heeft verklaard dat het ging over anonieme telefonische oproepen en dat zij deze anonieme telefoonoproepen niet heeft aangenomen omdat zij bang was, dat zij vermoedde dat deze anonieme telefoonoproepen afkomstig zijn van de FARC, maar hier niet zeker van is (net omdat zij deze anonieme telefoonoproepen niet heeft aangenomen, en verzoekster dus niet kan weten van wie deze oproepen kwamen) en betwist dat dit een tegenstrijdigheid zou zijn en haar geloofwaardigheid van zou ondermijnen werpt hier dan ook geen ander licht op. Aangezien verzoekster deze anonieme telefoonoproepen pas ter sprake brengt wanneer er uitdrukkelijk gepolst werd naar nieuwe bedreigingen, maar hier nooit eerder melding van maakte, kan de commissaris-generaal in haar vaststelling dat dit niet meer is dan een *post factum* toevoeging worden bijgetreden.*

Het betoog dat zij na de bedreigingen door de FARC en de eis van de FARC dat verzoekster een overplaatsding moest vragen niet meer gerust is geweest en dat zij wist dat zij omwille van haar beroep werd gevisieerd door de FARC en dat de bedreigingen dus op een dag konden terugkomen, kan niet overtuigen. Ook de Raad acht het in eerste instantie niet aannemelijk dat verzoekster sinds 10 september 2022 al de intentie zou gehad te hebben Colombia te verlaten aangezien er geen bedreigingen meer waren geweest sinds 2020. Het klemmt des te meer dat verzoekster vervolgens nog tot 12 juli 2023 heeft gewacht om effectief uit Colombia te vertrekken. Indien verzoekster echter werkelijk een dermate grote vrees voor haar leven en dat van haar dochter had, kan verwacht worden dat zij toch meer vaart achter haar vertrek uit Colombia zou zetten en niet nog tien maanden zou blijven. Waar verzoekster erop wijst dat zij is verhuisd naar Pitalito om onder te duiken bij haar moeder en dat dit voor haar geen duurzame oplossing was en dat zij daarom op 12 juli 2023 toch Colombia heeft verlaten, wordt geen enkele reden gegeven waarom zij nog tien maanden lang is gebleven en niet eerder het land verliet. Verzoekster maakt geen melding van verdere incidenten, ook niet tijdens het verblijf bij haar moeder, noch toont zij concreet aan waarom het verblijf bij haar moeder geen duurzame oplossing zou zijn.

De algemene argumentatie dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat zij met haar broers heeft gepraat over haar problemen en dat het besluit was dat zij geen bescherming kon krijgen van de Colombiaanse autoriteiten en dat zij wenst te benadrukken dat de criminele organisaties veel invloed en connecties hebben binnen de Colombiaanse samenleving en dat verzoekster dus niet veilig zou zijn als zij toch bescherming zou vragen bij de Colombiaanse autoriteiten, verklaart noch verschoont de vaststelling dat verzoekster geen enkele poging ondernomen heeft om bescherming van de Colombiaanse overheid te krijgen omwille van haar problemen, dan wel dat zij geen dergelijke poging ondernam terwijl zij nog in Colombia verbleef te meer haar broers hoge posities binnen de politie en het leger bekleden, haar vader een politieagent was en zijzelf uiteraard ook werkzaam was voor de strafuitvoerings- en ordendiensten. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat haar broers, zelf werkzaam binnen de overheidsinstellingen die haar bescherming zouden kunnen bieden, haar zouden afraden om zich te beroepen op de overheid. Het louter verwijzen naar de invloed en connecties van criminele organisaties doet hierover niets anders denken.

Waar zij herhaalt dat als haar problemen bekend zouden geraken buiten haar familie, dat de rest van haar familie ook problemen zou kunnen krijgen en dat zij online een klacht heeft ingediend via een Colombiaanse advocaat nadat zij en haar dochter Colombia al hadden verlaten, gaat zij volstrekt voorbij aan volgende pertinente vaststelling en biedt zij hiervoor dan ook geen enkele valabele verklaring: *“Ten slotte houdt het argument dat u geen klacht indiende zodat uw familie niet ook omwille van uw problemen bedreigd zou worden (NPO, p. 18) geen steek: u zou, na uw vertrek uit Colombia, in augustus 2023 dan toch melding gemaakt hebben van de bedreigingen bij de Fiscalía, terwijl uw broer, zus en moeder nog allemaal in Pitalito woonden (NPO, p. 7, 8, 11). Als u werkelijk geen klacht durfde in te dienen uit vrees voor gevolgen voor uw familie zou dit enkel verklaren waarom u helemaal geen klacht indiende en niet waarom u dat pas deed toen u Colombia had verlaten, terwijl uw achtergebleven familie in Pitalito nog altijd een doelwit zou kunnen zijn.”*

Waar zij voorts opnieuw slechts verwijst naar de persartikelen die zij heeft neergelegd en waaruit naar eigen zeggen blijkt dat het gevangenispersoneel in Colombia wel degelijk een groot risico loopt op bedreigingen en om vermoord te worden en dat de Colombiaanse autoriteiten gelet op het grote aantal moorden op en bedreigingen van het gevangenispersoneel in Colombia aan verzoekster geen adequate bescherming kunnen bieden alsook algemeen stelt dat het niet ondenkbaar is dat criminele groeperingen zoals de FARC ook actief zijn in het departement Huila, dat naast het departement Cauca ligt, waar een gewapend conflict aan de gang is, toont zij niet aan dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gezien de ongelooftwaardigheid van haar verklaringen, in gebreke.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Waar zij opwerpt dat zij door haar verleden als dragoneante en haar verblijf in Europa als rijk zal worden beschouwd en dus zeker gevisieerd zal worden, brengt zij geen desbetreffend geen concrete elementen bij.

Verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid bij terugkeer als rijk te worden beschouwd, volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een verblijf in Europa of omwille van haar job persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu de beweerde problemen met FARC niet geloofwaardig worden geacht.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43)

Op basis van voormelde landeninformatie wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellenorganisaties (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen

die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale

beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haarland (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend vijftientig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF